

Profesor Ryszard Tadeusiewicz – Rektor w latach 1998–2005

Hieronim Sieński
Biblioteka Główna AGH

phot. Z. Sulima

Rektor prof. dr hab. inż. Ryszard Tadeusiewicz

Ryszard Tadeusiewicz urodził się 5 maja 1947 roku w Środzie Śląskiej. W 1960 roku wraz z rodzicami przeprowadził się do Myślenic. W 1965 roku ukończył tam Liceum Ogólnokształcące. Już w czasach licealnych ujawniły się jego niezwykle uzdolnienia i pracowitość. Wielokrotnie startował w różnych konkursach, najczęściej wygrywając, a najbardziej znaczącym sukcesem było I miejsce w ogólnopolskiej Olimpiadzie Astronomicznej. Jego ulubionym przedmiotem była fizyka, a podstawowym marzeniem były studia techniczne. I tak też się stało.

Po uzyskaniu matury rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH.

W trakcie studiów odbył obowiązkową półroczną praktykę robotniczą w Hucie Lenina, gdzie uzyskał nagrodę za działalność wynalazczą. Pracował również w kilku studenckich kołach naukowych i trzykrotnie zdobył nagrody na studenckich sesjach naukowych. 2 kwietnia 1971 roku uzyskał dyplom – z wyróżnieniem – ukończenia studiów, otrzymując tytuł zawodowy magistra inżyniera elektryka. Przedmiotem jego pracy magisterskiej był elektroniczny pies rozpoznający mowę i sterowany siecią neuronową. Tak się złożyło, że pracę stażysty w Zakładzie Automatyki Przemysłowej i Cybernetyki Instytutu Automatyki i Elektroniki Przemysłowej Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH rozpoczął 1 kwietnia 1971 roku, czyli dzień przed ukończeniem studiów. Dyrektorem Instytutu był wówczas prof. Henryk Górecki, a praca u niego była marzeniem wszystkich studentów. Podjął także (ostatecznie nieukończone) studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Krakowie, ponadto studiował również metody matematyczne i informatyczne w ekonomii. W latach 1974–1982 był kierownikiem Samodzielnej Pracowni Biocybernetyki Instytutu Informatyki i Automatyki Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki.

W 1975 roku na podstawie pracy „Wybrane zagadnienia rozpoznawania obrazów dźwiękowych”, której promotorem był prof. Antoni Pach, uzyskał stopień doktora, następnie otrzymał stanowisko adiunkta. Tylko dla formalności dodaję, że praca ta również otrzymała wyróżnienie. W 1980 roku na podstawie rozprawy „Głosowa łączność człowieka z maszyną cyfrową”, przedstawionej na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki, uzyskał stopień doktora habilitowanego, z wnioskiem recenzenta o zaliczenie rozprawy do 10 proc. najlepszych dysertacji w Polsce.

W 1981 roku otrzymał stanowisko docenta. W latach 1980–1988 był zastępcą dyrektora Instytutu Automatyki, Inżynierii Systemów i Telekomunikacji, równolegle w latach 1980–1992 był kierownikiem Zakładu Biocybernetyki Instytutu Automatyki. W 1986 roku – w wieku 39 lat – otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego i był wówczas najmłodszym profesorem tytularnym w Polsce. 1 października 1991 roku otrzymał stanowisko profesora zwyczajnego. W latach 1997–2012 był kierownikiem Katedry Automatyki oraz kierownikiem Laboratorium Biocybernetyki w tej katedrze, następnie w latach 2012–2016 był kierownikiem Katedry Automatyki i Inżynierii Biomedycznej. Profesorowi nie obca też była funkcja kierownika Studium Doktoranckiego na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH, był też przewodniczącym Rady Naukowej Technicznego Uniwersytetu Otwartego AGH. Niezmiernie ważnym rozdziałem w jego działalności na rzecz AGH była praca w wyższych strukturach administracyjnych. Od 1 września 1996 roku do 21 stycznia 1998 roku był prorektorem ds. nauki. Następnie przez trzy kadencje był rektorem AGH. Pierwsza, niepełna, rozpoczęła się 21 stycznia 1998 roku i trwała do 1999 roku. Następne to lata 1999–2002 i 2002–2005. Podsumowano, że był rektorem przez 7 lat, 7 miesięcy i cztery dni, czyli był najdłużej nieprzerwanie pracującym rektorem w całej Polsce oraz najdłużej sprawującym urząd rektorem w historii AGH (aktualnie się to zmieniało, gdyż obecnie kadencja rektorska trwa 4 lata). Swoją chęć służenia akademii profesor jasno sprecyzował w swoim pierwszym ekspozycji rektorskiej w 1998 roku, mówiąc: „Mam świadomość, że

W 1986 roku – w wieku 39 lat – otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego i był wówczas najmłodszym profesorem tytularnym w Polsce. 1 października 1991 roku otrzymał stanowisko profesora zwyczajnego.

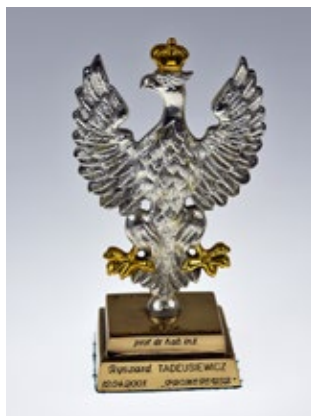
poprzedza mnie 80 lat wspaniałej historii i tradycji. Ta uczelnia była i jest jedną z najlepszych uczelni technicznych w Polsce, zrobię wszystko, aby taką pozostała. Dołożę wszelkich starań, aby to szczytne zadanie, które mam do wypełnienia wiodło naszą uczelnię, chcę wierzyć, do kolejnych sukcesów, które mam nadzieję będą przekładały się również na Państwa osobiste powodzenie. Mam świadomość, że ten łańcuch, który spoczął na moich ramionach 21 stycznia, oznacza nie tylko wyróżnienie – ale i brzemie. Brzemie, które przypominać mi będzie zawsze, że powinienem przede wszystkim służyć każdemu człowiekowi naszej społeczności akademickiej, wszystkim pracownikom i studentom, czyli wszystkim tym, którzy zdobywają tutaj wiedzę i szlify naukowe, aby zamierzenia, aspiracje i dążenia każdego z Was mogły być realizowane bez zakłóceń”. Będąc rektorem AGH zaznaczył również swoją obecność w wielu gremiach związanych ze szkolnictwem wyższym. W latach 1999–2002 był przewodniczącym Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, członkiem Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, wiceprzewodniczącym Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa, a w latach 2002–2005 wiceprzewodniczącym Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych oraz członkiem Konferencji Rektorów Europy (CRE), przekształconej potem w Unię Europejskich Uniwersytetów (EUA) oraz Polskiego Forum Akademicko-Gospodarczego. Przypatrując się dokonaniom naukowym profesora Ryszarda Tadeusiewicza trzeba zauważyć, że są tak rozległe i ponadczasowe, że nie ma możliwości ich pełnego i precyzyjnego zaprezentowania w tym artykule. Jednakże pokuszę się o krótką ich analizę. Śmiało można stwierdzić, że w czasie swej błyskotliwej kariery naukowej przyczynił się do zainicjowania w Polsce kilku – nieraz dość odległych – nowych obszarów badawczych, które potem bardzo intensywnie się rozwijały, stając się zaczynem powstawania i rozwoju całych szkół naukowych. Już w latach 70. zapoczątkował badania w zakresie modelowania cybernetycznego systemów biologicznych oraz innych zagadnień biocybernetyki i inżynierii biomedycznej. Zainteresowanie tą problematyką współgrało ze studiami, jakie podjął na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Krakowie. Był autorem pierwszych w Polsce książek z tej tematyki. Publikacje te otworzyły szerokie pole współpracy pomiędzy technikami i medykami, co zaowocowało wieloma interdyscyplinarnymi rozprawami doktorskimi i habilitacyjnymi. Należy też podkreślić, że publikacje te pojawiły się znacznie wcześniej, nim powstał odpowiedni Instytut PAN i są do dzisiaj cytowane, jako źródło inspiracji przez całe pokolenia badaczy.

fot. arch. AGH

Portret rektorski profesora Ryszarda Tadeusiewicza namalowany przez Jana Chrzęszcza

Z kolei na początku lat 80. prowadził pionierskie badania z zakresu automatycznego rozpoznawania mowy polskiej. Temu zagadnieniu poświęcił tematykę doktoratu i habilitacji. Podsumowująca te badania książka *Sygnal Mowy*, wydana w 1988 roku, jest do chwili obecnej najczęściej cytowanym dziełem w tym zakresie i wychowało się na niej kilka pokoleń polskich badaczy i twórców tak zwanej „technologii mowy”. Z satysfakcją należy podkreślić, że większość bronionych w Polsce prac doktorskich i habilitacyjnych związanych z przetwarzaniem, analizą, syntezą i rozpoznawaniem mowy powołuje się na tę książkę oraz wydaną w 1978 roku monografię *Głosowa łączność człowieka z maszyną cyfrową*. W latach 90. prowadził prace na temat *computer vision* w zastosowaniach przemysłowych i zbudował pierwszy polski system analizy i rozpoznawania obrazów CESARO, który znalazł zastosowanie w optymalizacji procesów flotacji (wzbogacania rud miedzi). Na bazie tych doświadczeń napisał, wydaną w 1992 roku, książkę *Systemy wizyjne robotów przemysłowych*, a następnie książkę

Trzy nagrody z dużej kolekcji nagród należących do profesora Ryszarda Tadeusiewicza

Komputerowa analiza i przetwarzanie obrazów wydaną w 1997 roku, które były i są bazą dla bardzo wielu prac doktorskich i habilitacyjnych prowadzonych w całej Polsce.

W początkowych latach XXI wieku prace profesora Tadeusiewicza zapoczątkowały w Polsce interdyscyplinarne badania naukowe, łączące analizę przesłanek technicznych, społecznych, psychologicznych i ekonomicznych rozwoju tak zwanego Społeczeństwa Informacyjnego. Wydana wówczas książka *Społeczność Internetu*, a także publikacje w czasopiśmie oraz wystąpienia na konferencjach, spowodowały, że został doceniony także w tej dziedzinie, jako autorytet i powołany do opiniowania dokonań naukowych badaczy również w obszarach czystej humanistyki. Natomiast w drugiej połowie pierwszej dekady XXI wieku wprowadził do sfery międzynarodowych badań naukowych związanych z interpretacją obrazów medycznych całkiem nową problematykę: automatycznego rozumienia obrazów medycznych. Problematyka ta została zdefiniowana w dwóch książkach *Medical image understanding technology: artificial intelligence and soft-computing for image understanding*, wydanej w 2004 roku oraz *Modern computational intelligence methods for the interpretation of medical images* z 2008 roku, wydanych przez Springer Verlag oraz rozwinięta w ponad stu publikacjach naukowych i wystąpieniach konferencyjnych.

Profesor Tadeusiewicz poza pracą na pełnym etacie w AGH wykładał również, jako profesor

fot. J. Rzepczyński

wizytujący, w większości krakowskich uczelni. Od 1980 roku w Akademii Ekonomicznej, gdzie przez 30 lat rozwijał kształcenie w zakresie Informatyki Ekonomicznej, był przewodniczącym Rady Naukowej Ośrodka Obliczeniowego AE i dodatkowo pełnił rolę doradcy Prezesa Banku BPH ds. informatyzacji, od 1981 roku w Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie wchodził również w skład pierwszej Rady Naukowej Instytutu Informatyki UJ, następnie od 1982 roku w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, gdzie uruchomił kształcenie nauczycieli informatyki, których wówczas dramatycznie brakowało, od 1992 roku przez kilka kadencji był przewodniczącym Zespołu Egzaminacyjnego Międzywojewódzkiej Komisji Kwalifikacyjnej Stopni Specjalizacji Zawodowej Nauczycieli w specjalności nauczanie podstaw informatyki i od 1994 roku był kierownikiem Pracowni Dydaktyki Informatyki WSP. Następnie, już po zmianie nazwy na Uniwersytet Pedagogiczny, wykładał tam w latach 2005–2015. Od 1992 roku wykładał w Akademii Wychowania Fizycznego i utworzył tam Zakład Antropomotoryki Biocybernetycznej. W 2001 roku rozpoczął działalność dydaktyczną w Collegium Medicum UJ, kierując dwoma zakładami: Biocybernetyki oraz Biostatystyki i Informatyki Medycznej, następnie od 2006 roku wykładał biocybernetyczną psychofizjologię widzenia na Wydziale Form Przemysłowych Akademii Sztuk Pięknych. Jest autorem lub współautorem 124 książek, redaktorem lub współredaktorem 67 monografii zbiorowych, autorem lub współautorem 1354 artykułów naukowych i referatów w materiałach konferencyjnych, autorem 1258 artykułów popularnonaukowych. Opublikował też kilka przeznaczonych dla dzieci książek i serii artykułów, które jak podkreśla – „pisał z potrzeby serca”. Jest również cenionym popularyzatorem wiedzy i publicystą zajmującym się problemami nauki i szkolnictwa wyższego. Oprócz dorobku pisanego w tym zakresie, warto odnotować ponad 400 popularnonaukowych pogadanek radiowych, występów telewizyjnych i odczytów dla kolejnych edycji Uniwersytetu Otwartego AGH, krakowskich festiwali nauki czy Uniwersytetu dla Dzieci organizowanego przez AGH. Jego wypowiedzi, cechujące się niezwykłą

R. Tadeusiewicz – pierwsze prace naukowe pisane ręcznie – 1974 rok

W 1974 roku zakup pierwszej maszyny do pisania

R. Tadeusiewicz przy pracy z taśmami drukowanymi – 1975 rok

fot. arch. R. Tadeusiewicza

swadą i piękną polszczyzną, zapewniły mu popularność i uznanie w mediach, co przełożyło się na wyróżnienie profesora w 2002 roku zaszczytnym tytułem Mistrza Mowy Polskiej.

Również niezwykle poważnie traktuje problematykę kształcenia kadr naukowych. Wypromował ponad 300 magistrów, był promotorem 75 obronionych prac doktorskich, recenzował 345 prac doktorskich w kraju i za granicą, był opiniodawcą w 178 przewodach habilitacyjnych (nie licząc opinii tajnych, sporządzanych na polecenie Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych), a także opiniował 161 wniosków o tytuł naukowy profesora. Jest też stałym recenzentem kilku czasopism naukowych o zasięgu międzynarodowym i autorem ekspertyz zastosowanych w praktyce metod informatyzacji kilku banków polskich i dwóch firm międzynarodowych. Dokonania te świadczą o benedyktyńskiej pracowitości profesora.

Należy przypuszczać, że w osiągnięciu wszystkich sukcesów i uznania w świecie nauki pomocną się okazała znajomość języków obcych: angielskiego, francuskiego, niemieckiego i rosyjskiego.

Sukcesy i osiągnięcia naukowe spowodowały, że pożądana była jego obecność w składzie wielu towarzystw naukowych, stowarzyszeń, organizacji, rad naukowych i programowych oraz konferencji.

Przynależność do nich była nie tylko wyróżnieniem, ale wiązała się z pracą i obecnością w tych gremiach. Już w 1973 roku dostał imienne zaproszenie do Sekcji Przetwarzania Sygnałów Komitetu Informatyki PAN i przez kilka lat był najmłodszym członkiem tego komitetu. Jest członkiem wielu akademii krajowych i zagranicznych. W 1998 roku został członkiem korespondentem Polskiej Akademii Umiejętności i w ramach tej akademii przyczynił się do utworzenia Komisji Geoinformatyki oraz Komisji Nauk Technicznych, której był współinicjatorem i przez wiele lat pierwszym przewodniczącym. W 2002 roku został członkiem Polskiej Akademii Nauk, gdzie w 2013 roku uzyskał status członka rzeczywistego, a w roku 2010 został wybrany na Prezesa Krakowskiego Oddziału PAN. Wybór ten ponowiono w 3 kolejnych kadencjach. Ponadto jest członkiem Europejskiej Akademii Nauki, Sztuki i Literatury, Światowej Akademii Umiejętności i Nauk, Rosyjskiej Akademii Nauk Przyrodniczych, Akademii Inżynierskiej w Polsce, Instytutu Sportu w Warszawie, Centralnego Laboratorium Przemysłu Obuwicznego, Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN, Instytutu Informatyki Teoretycznej i Stosowanej PAN. W 1990 roku został wybrany do Komitetu Badań Naukowych,

fot. Z. Sulima

gdzie przez lata sprawował wiele ważnych funkcji i jak sam przyznaje, wybór ten był najważniejszym wydarzeniem w jego karierze naukowej. W 2011 roku został powołany na przewodniczącego Panelu Ekspertów ST7 w Narodowym Centrum Nauki, w 2012 roku został powołany do Komitetu Rozwoju Edukacji Narodowej PAN. Członek IEEE, SPIE, ACM. W 1981 roku był inicjatorem i jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa Informatycznego. Ponadto był i jest członkiem kilkunastu komisji, stowarzyszeń, w tym: Polskiego Towarzystwa Fonetycznego, Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego, Polskiego Towarzystwa Sieci Neuronowych, Polskiego Stowarzyszenia Sztucznej Inteligencji. Wiele z tych stowarzyszeń i organizacji powstało z jego inicjatywy. Od 2001 roku był przez wiele kadencji wybierany do Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych. Działalność w AGH oraz wielu instytucjach stowarzyszeniowych, naukowych i społecznych nie mogła zostać niezauważona. W uznaniu zasług i osiągnięć profesor został wyróżniony tytułem doktora honoris causa lub godnością profesora honorowego 14 uczelni krajowych i zagranicznych, między innymi: Międzynarodowego Uniwersytetu ANSTED, Politechniki Częstochowskiej, Politechniki Wrocławskiej, Uniwersytetu Technicznego w Koszycach, Politechniki Łódzkiej, Uniwersytetu Zielonogórskiego, Politechniki Śląskiej, Akademii Pedagogicznej w Krakowie, Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Politechniki Lubelskiej, Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich w Bydgoszczy, Iwano-Frankowskiego Narodowego Technicznego Uniwersytetu Nafty i Gazu w Stanisławowie oraz Narodowej Akademii Górniczej Ukrainy w Dniepropietrowsku. Otrzymał też wiele prestiżowych odznaczeń i wyróżnień, między innymi: Krzyż Komandorski

Rektor R. Tadeusiewicz wita papieża Jana Pawła II, który przybył przed gmach główny AGH na spotkanie z jej pracownikami i studentami i w trakcie którego poświęcił odrestaurowaną figurę św. Barbary oraz sztandar Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”, 17 czerwca 1999 roku

W 1990 roku profesor Ryszard Tadeusiewicz został wybrany do Komitetu Badań Naukowych, gdzie przez lata sprawował wiele ważnych funkcji i jak sam przyznaje, wybór ten był najważniejszym wydarzeniem w jego karierze naukowej.

Rektor R. Tadeusiewicz z delegacją pracowników AGH podczas uroczystego wręczenia doktoratu honoris causa AGH papieżowi Janowi Pawłowi II, Watykan 3 kwietnia 2000 roku

z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Medal im. Tadeusza Sendzimira, honorową szpadę górniczą, wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH, Akademii Ekonomicznej i WSP w Krakowie, Nagrodę Sto-

łecznego Królewskiego Miasta Krakowa, Nagrodę Alianz 2006, Medal pamiątkowy Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz liczne tytuły honorowe i wyróżnienia społeczne zagraniczne i krajowe. Posiada tytuł Euroinżyniera, nadany przez Międzynarodową Organizację Inżynierów Europejskich (FEANI), Mistrza Mowy Polskiej, Małopolanina Roku, dwukrotnie Popularyzatora Nauki, Tytuł „Człowiek Roku 2016”. W 2021 roku obchodził 50-lecie działalności naukowej i w związku z jubileuszem otrzymał nagrodę Ministra Edukacji i Nauki za całokształt dorobku naukowego. Z kronikarskiego obowiązku pragnę jeszcze dodać, że dzięki jego staraniom, w 1999 roku figura św. Barbary powróciła na dach budynku głównego AGH, w 2000 roku Jan Paweł II otrzymał tytuł doktora honoris causa AGH, a w 2002 roku ufundował słynną rzeźbę Małgosi siedzącej na ławeczce w łączniku między dwoma pawilonami A-0 i A-2. Profesor obecny jest też w życiu Biblioteki Głównej, między innymi w 1999 roku, gdy biblioteka wchodziła w system komputerowego zamawiania książek, otrzymał kartę czytelnika nr 1, następnie w 2017 roku w związku z 70. urodzinami przygotowano wystawę „Ryszard Tadeusiewicz jakiego nie znamy”.

W ograniczonych ramach tego artykułu trudno pomieścić ogrom dokonań profesora Ryszarda Tadeusiewicza. Zaprezentowany materiał zaledwie zarysowuje jego osiągnięcia. Profesor w dalszym ciągu jest naukowcem bardzo aktywnie działającym i wszystkie dane liczbowe zmieniają się bardzo szybko. Z uwagi na to, że profesor jest osobą bardzo skrupulatną i z pietyzmem odnotowuje wszystkie swoje dokonania – w tym również aspekty działalności pozanaukowej – zainteresowanym odczuwającym niedosyt informacji polecam jego stronę internetową: www.cri.agh.edu.pl/uczelnia/tad/ – zawierającą najbardziej aktualne i wiarygodne dane na ten temat.

Portret rektorski prof. Ryszarda Tadeusiewicza namalowany przez Jana Chrzyszczaka znajduje się w auli głównej AGH.

Na zakończenie pragnę przytoczyć jedną z wypowiedzi profesora Tadeusiewicza, która wyraża jego stosunek do pracy:

„To co robiłem sprawiało mi ogromną przyjemność! Uwielbiam pracę naukową, a zwłaszcza ten moment, kiedy po wielu nieudanych próbach wszystkie kawałki tego «puzzla» pasują do siebie, tworzą nową informację naukową, a ja mam świadomość, że jestem w tym momencie jedyną osobą na świecie, która ową informację posiada! To jest jak dotarcie na szczyt góry albo odnalezienie klucza do skarbu”.

Źródła do biogramu:

- Laudacja wygłoszona przez profesora Andrzeja Materkę : 12 kwietnia 2005 roku podczas uroczystości nadania tytułu doktora honoris causa profesorowi Ryszardowi Tadeusiewiczowi. „Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH” 2005, nr 140, s. 4–5, [foto s. 19]
- Migdałek J.: Laudacja z okazji wręczenia doktoratu honoris causa profesorowi Ryszardowi Tadeusiewiczowi. „Konspekt” 2016, nr 1, s. 109–113
- Prof. dr hab. inż. Ryszard Tadeusiewicz [online] [przeglądany 2.11.2022]. Dostępny w: <http://www.uci.agh.edu.pl/uczelnia/tad/>
- Ryszard Tadeusiewicz jakiego nie znamy [wystawa online]. Dostępna w: <http://www.bg.agh.edu.pl/RT/index.html>
- Sulima Z.: Migawki z sześćdziesięciu sprawowania urzędu Rektora w AGH przez Profesora Ryszarda Tadeusiewicza. „Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH” 2004, nr 126, s. [2]–3, [foto]
- Szewczyk W.: Prof. Ryszard Tadeusiewicz Popularyzatorem Nauki 2018. Biuletyn AGH 2019, nr 133, s. 26, [foto]
- Tadeusiewicz R.: Dossier w pigułce : prof. dr hab. inż. Ryszard Tadeusiewicz. „Biuletyn Informacyjny Pracowni-
- ków AGH” 1996, nr 27, s. 10–12, [foto]
- Tadeusiewicz R.: Exposé Rektora Akademii Górniczo-Hutniczej prof. Ryszarda Tadeusiewicza. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 1998, nr 51, s. [17], [foto]
- Uroczystość nadania tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego Ryszardowi Tadeusiewiczowi, 7 czerwca 2005. Zielona Góra 2005, 48 s. [foto]
- Uroczystość nadania tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego Ryszardowi Tadeusiewiczowi : 7 czerwca 2005. Zielona Góra, 2005, 48 s., [foto]
- Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 367–368, [foto]
- Współcześni uczeni polscy : słownik biograficzny. T. 4 : S – Ż. Red. nauk. J. Kapuściński. Warszawa 2002, s. 455–456, [foto]
- Wywiad z profesorem Ryszardem Tadeusiewiczem - Rektorem AGH w latach 1998–2005. Rozm. J. Kicki. „Vivat Akademia : AGH” 2021, nr 24, s. 37–40, [foto]
- Złota Księga Nauki Polskiej 1999. Red. K. Pikoń, A. Sokołowska. Gliwice 1999, s. 340–341